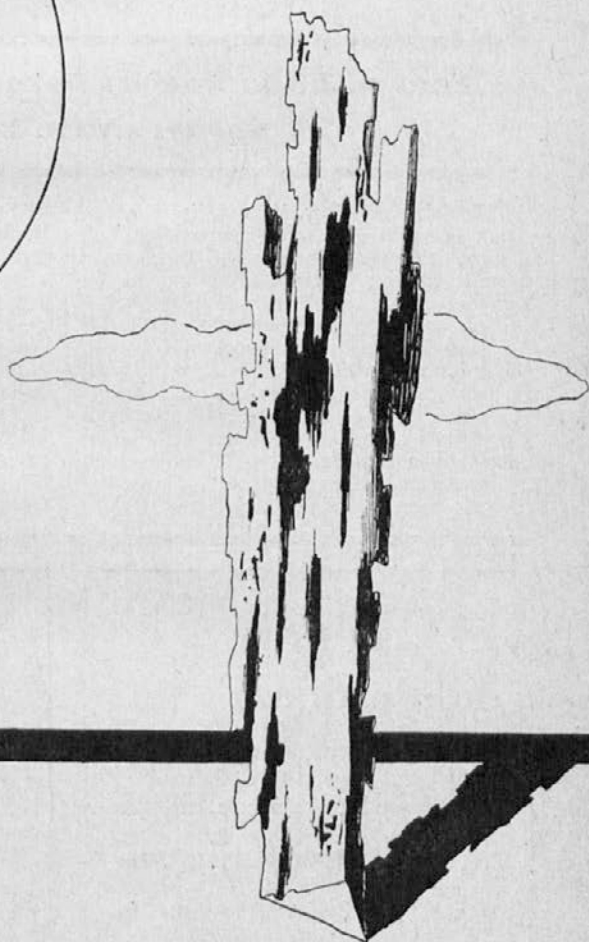
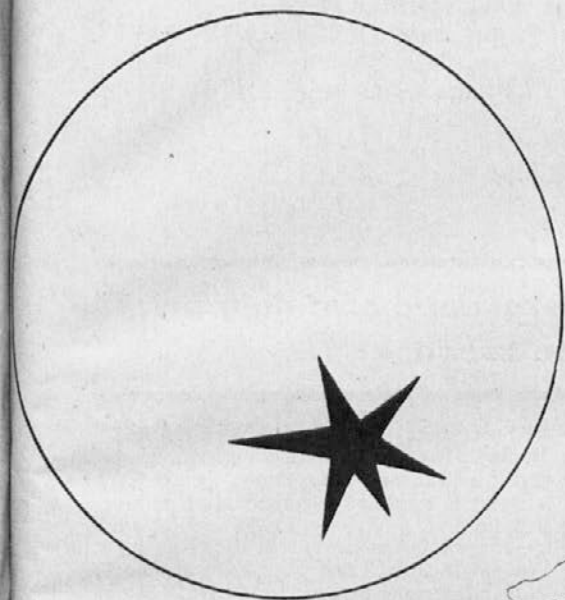

POSTNINA PLAČANA V GOTOVINI

NAŠA ZVEZDA

V

1935-36

8

»Naša zvezda«, dijaški kongregacijski list, V. letnik. V šol. letu 1935/36 bo izšel v desetih številkah. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din letno. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja dr. Ign. Lenček.

Uredništvo: Dr. Ignacij Lenček, Št. Vid nad Ljubljano, Zavod sv. Stanislava.
P. Venceslav M. Vrtovec S. J., Ljubljana, Zrinjskega c. 9.

Uprava: P. Leo Božič O. T., Ljubljana, Križanke, Napoleonov trg 1. — Ček. rač. 16.098.
Tisk in klišeeji Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

VSEBINA 8. štev.: Marija naša duhovna Mati (L. J. Žabkar)
Vihar v gorah (Francè)
Slovanska apostola, naša vzornika (Pavlin)
Sestre, ledine kličejo po zrnu! (Marija P.)
Razgrinjam dušo (pesem, Jože Cukala)
»Malo peške, malo kolima« — po južni Srbiji
(Francè Vrolih)
25. marec v Kočevju
V Krnici (Peter Ribič)
Kongr. obzornik
Uganke

***Ceto se bliža koncu! Poravnajte svoj dolg pri
upravi »Naše zvezde«!***

Učenjakova molitev. V zapuščini znanega fizika Maxwell-a so našli med papirji tole njegovo molitev: »Vsemogočni Bog, ki si ustvaril človeka po svoji podobi in mu dal živo dušo, zato da Te išče in nad Tvojim stvarstvom kraljuje, uči nas tako raziskovati dela Tvojih rok, da si bomo osvojili zemeljske moči za svojo uporabo in krepili svoj razum za Tvojo službo; daj, da bomo Tvojo sveto besedo tako sprejeli, da bomo verovali v onega, ki si ga poslal, da nas uči znanost odrešenja in odpušča grehe. Za vse to pa te prosimo v imenu istega Jezusa Kristusa, našega Gospoda.«

Spet nekaj novega iz Nemčije. Ernst Hauck, profesor za nemško duhovno zgodovino na akademiji v Freibergu, je predaval v zimskem semestru o »zgodovini političnega katolicizma«. — Najnovejša trditev, da je bil sv. Ignacij Lojolski polnokrvni Jud, ima za podlago samo pobožno željo, spet škodovati redovnikom na vidu in vplivu. Vsaka stvar prav pride.

Na Holandskem so privatne katoliške šole na prvem mestu. Od vseh šol je 39% katoliških, 34% državnih in 27% protestantskih.

**25% ceneje
dobijo dijaki**

katerih starši so udje
Mohorjeve družbe,
knjige iz njene založbe

**v Mohorjevi knjigarni
v Celju, Prešernova ulica 17 in
v Ljubljani, Miklošičeva c. 19**

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Trg Kralja Petra št. 4

Marija naša duhovna Mati

(Za maj.)

Na efeškem cerkvenem zboru so slovesno razglasili resnico, da je Marija resnična, prava božja mati, da je Bogorodica. In odslej so bile vedno jasnejše in vidnejše poteze, ki so odkrivale veličino božjega materinstva. In ta veličina je rastla vse preko protestantovskih mrzlosti do novega časa, vse dokler je ni sv. Cerkev še podkrepila z dogmo o brezmadežnem spočetju Marijinem, l. 1854. Veliki Pij XI. pa je počastil Kristusovo Mater še z novim praznikom, ki jo proslavlja kot Srednico vseh milosti. Marija je kakor prekop, po katerem se pretakajo milosti iz onostranosti k nam ubogim revam v tej solzni dolini, Marija je most, po katerem pridemo do Njenega Sina.

Marija je naša duhovna Mati. Marija je tudi mati skrivnostnega telesa Kristusovega, katerega udje smo vsi kristjani. Pri sv. krstu smo bili vanj vtelešeni in smo dobili pravico do vseh prednosti, ki nam jih naklanja Kristus po sv. Cerkvi. — Marija ni samo zemlja, iz katere je bil vzet drugi Adam, Jezus Kristus, ampak je močno zvezana s Kristusom, je živo, pasivno in aktivno sprejemanje za poživljajočo milost. Marija je mati prav zato, ker je sprejela kot ponižna dekla Gospodova cel božji načrt o odrešenju človeškega rodu, ker se je ponižala in podvrgla božji volji. Ničesar nima Marija iz sebe, vse je prejela. Moč vztrajanja pa je zajemala iz globokega verskega življenja. In prav v tem je in mora biti nam vsem Brezmadežna vzor močne prepričanosti in neomajne vere in zaupanja božjega, sploh vsega našega življenja!

Za tem vzorom moramo tudi mi danes hrepeneti in gledati, da se mu vsaj približamo, če ga že ne moremo doseči. Ven iz snovnosti in zlomljenja, v svobodno bližino najlepše Matere! Saj nam je Marija tako blizu. Saj je čisto naša, je cela žena, samo žena, meso od našega mesa, kri od naše krvi, toda posoda napolnjena z vsemi milostmi, ki jih posreduje vsem ljudem; Marija je podoba nevidne božje lepote!

Marijin odnos do Sina je kakor odnos korenike do sadu. »Ni božje materinstvo samo nekakšna naloga, od Boga Njej naložena, ampak osnovni moment božjega materinstva je bogohoteno nadnaravno združenje osebe Marijine z osebo božjega Sina, druge božje Osebe. Vse, kar ima Ona, ima od svojega Sina, ki jo je sam izbral za svojo deviško Mater in se ji po angelovem oznanjenju daroval kot naravni sin, rojen »in medio temporum« po nedoumljivem sklepu sv. Trojice.

Šele pri spočetju božje Besede je Marija zažarela v vsej svoji veličini, zakaj prav v tem trenutku je postala resnična božja Mati in Njeno meso je postalo Sinovo meso. »Tako kakor je bil Kristus v Njej, tako je bila Ona v

Kristusu. Zveza Njene ustvarjene osebe z neustvarjeno drugo božjo Osebo. (Scheeben).

Če bi primerjali to zvezo z zakonsko zvezo, bi lahko naglasili, da je Marija po pravici »Sponsa Verbi«, ki jo je Bog izbral in določil za svoj odredišni načrt. Ta »Sponsa Verbi« je kot zastopnica vsega človeštva v prostovoljnem »zgotovi se mi po tvoji besedi« — sprejela odrešenje in bila Mati do konca, vzor vseh mater. Čista je bila sama po sebi; bila je brez madeža izvirnega greha spočeta. Bila je nadnaravno čista.

Prav ta najlepša poteza pri Mariji, čisto materinstvo, danes najbolj vleče mladino nase. Danes, ko so naši sovražniki tako rekoč uradno poteptali čistost in materinstvo, se naj naša mladina zopet s posebnim ognjem navdušuje za velike katoliške ideale! Modernemu človeku je postalo materinstvo zgolj funkcija biološko-materialističnega značaja! Šel je tako daleč, da se ni zgrozil vzeti v roke nož in iti morit nedolžno življenje. Božjo zapoved in neizpodbitni glas narave: Ne ubijaj, je novi človek v šumu in vrvenju novega sveta preslišal. Toda jasen katoliški nauk ne bo popustil niti za eno samo črko. In poleg tega pozna krščanstvo heroizem, heroične matere, ki so znale tudi življenje žrtvovati, da so klonile pred večnim ukazom vesti, narave in božje volje! Mati mora ostati mati do konca, kot je bila Marija od oznanjenja, od Nazareta, ko je začutila, da spi pod njenim srcem živo življenje, pa preko »Magnifikata« do mrzle noči v Betlehemu in še naprej do Kalvarije, ko se ji je lomilo srce v bolečinah in ko ji je srce zadnji meč presunil.

Sv. pismo tako lepo piše o Mariji in o njenem materinstvu, čeprav ni nikjer naravnost imenovana »Mati božja«. Jasno pa sklepamo iz Janezovega evangelija, 2, 1; 19, 26: »Mati Jezusova«, in še pri sv. Luku, 1, 43: »Mati Gospodova« itd. In v Stari zavezi je napovedal prerok Izaija o Mariji: »Glej, Devica bo spočela in bo rodila Sina, in njegovo ime bo Emanuel, t. j. Bog z nami!« In sv. Luka je potrdil to resnico: »Zato bo sveto, ki bo rojeno iz Tebe, imenovano Sin božji!« (Lk 1, 35.)

Če pa bi kdo trdil, da Jezus ni priznal Marije za svojo Mater, ker jo je imenoval večkrat »Žena« in ne Mati (čudež na ženitnini v Kani, Marija pod križem), ne razume božjega materinstva in ne ve, da je Jezus v navedenih primerih tudi govoril mesijansko, da je stal tedaj poleg Marije, ni pa bil več Mariji pokoren, kot je bil v Nazaretu. Tam je bil Jezus otrok pred materjo, tukaj pa stoji pred Marijo-ženo kot Odrešenik v svojem božjem poslanstvu in dostojanstvu. Kristus je nad materjo, nad četrto božjo zapovedjo, nad postavo in soboto!

Še ena misel: Marija je spočela Boga-človeka ne samo zase, ampak za nas vse, ki upamo v odrešenje. Je ona Mati Kristusova, mi pa smo Kristusovi bratje, torej je tudi naša mati. Če razumemo Pavlov nauk o telesu Kristusovem, bomo doumeli tudi Marijino splošno materinstvo. »Vi pa ste Kristusovo telo, ud od uda!« (1 Kor 12, 27.) In to misel je potrdil tudi Kristus sam, ko je apostolom govoril »o vinski trti in mladikah« (Joh 15). Mi vsi, ki smo krščeni v Kristusa, smo zvezani z njim v tesno, resnično enoto, ki je skrivnostna, nadnaravna, kot so zvezani udje celega telesa z glavo, mladike s trto. Ko je torej Marija privolila v božjo voljo, ni postala samo Odrešenikova Mati, ampak duhovna mati vseh udov Kristusovega telesa, vseh ljudi. »Dosledno moramo reči, da je Marija, ko je nosila Odrešenika pod svojim srcem, hkratu nosila tudi vse, katerih življenje je bilo obseženo v življenju Odrešenikovem.« (Pij X.)

Mi smo torej bili rojeni iz Marije. Čisto po pravici se smemo na podlagi tega imenovati v nekem duhovnem in skrivnostnem smislu otroci Marijini, Ona je duhovna mati nas vseh: mati udov Kristusovih! Kristus je prvorojenec, mi pa smo drugorojenci. »Mi nismo postali (s krstom) samo kristjani, ampak

smo postali Kristus; zakaj če je On glava, potem smo mi udje. To je cel človek Kristus, On in mi.« (Sv. Avguštin, Tract. 21, in Joh. 8.) »Glava brez udov ni nič in udje brez glave tudi ni nič.« (Grignon de Montfort.)

Dejstvo božjega materinstva in še dejstvo Marijinega sodelovanja pri odrešenju nam potrjuje, da je Marija resnično duhovna mati vseh odrešenih, vseh, ki so bili prerodeni iz vode in iz Sv. Duha. To, rekli bi, univerzalno Marijino božje materinstvo, ki je tudi skrivnostno obenem, ni samo abstraktno, moralno bitnostno razmerje, kot je telesno materinstvo pri Mariji. Je neko organsko razmerje med Kristusom in Njo, kot je neko organsko razmerje med Kristusom in med nami. Odnos udov do glave in obratno. (Gächter S. J.)

In še ena misel: Kot je Eva mati življenja (Genesis 3, 20), tako je tudi Marija, kot druga Eva, mati v nadnaravnem pomenu, mater cunctorum viventium, če izvzamemo Njo in Kristusa, ki je sam fons vitae.

»Žena, glej tvoj Sin« in »Sin, glej tvoja mati« ni samo priporočilo Marije Janezu in Janeza Mariji, te besede merijo tudi na Marijino duhovno materinstvo vseh ljudi. Poslanstvo Marije pri odrešenju tudi pod križem, Tudi Kristus je postal šele s smrtjo na križu oče vseh ljudi, je šele, ko je bil povišan na križ, vse k sebi pritegnil.

Marija je naša duhovna mati! Vseskozi, odkar jo je Večni izbral za Mater svojemu Sinu, odkar se je uklonila božji volji, ko ji je angel oznanil veselo odrešilno vest, vseskozi do Kalvarije pod križem in še čez, vse do danes je Marija naša najboljša Mati. Ona, kot najčistejša Devica in Mati božja, je tisti most, ki veže tostranost z onostranostjo, je tista pot, ki vodi k Sinu, Kristusu Kralju, in po Njem k Očetu ljubezni, resnice in luči.

Lojze Jože Žabkar

Vihar v gorah

V vročem popoldnevu, ko se je sonce že počasi nagibalo proti obzorju, so vsi potni rili v breg. Včasih je kateri zinil kako veselo, zasmeljali so se in in zopet so tiho stopali navkreber. Neločljiva trojica mladih študentov je šla na svojo božjo pot v gore.

Stanko, lep, visokorasel fant, je začel gosti neko pesem.

»Vsaj usta odpri, da bom vedel, kaj mrmraš,« se je jezil Jože.

»Dvignite orli silne peruti...« je zapel Stanko. Glasno je vzel glas iz polnih prsi, da je odmevalo v gori. Jože je skušal pomagati. Ni šlo.

»Kako bi dvignil peruti, če jih nimam. Glavo še dvignem, višje ko je vrat dolg pa vseeno ne gre,« je razlagal Jože svoje nazore, ker se mu petje ni posrečilo. Tudi Stanko je utihnil.

»Teško je orlu, ki so mu pristrigli peruti, preden jih je razpel za svoj najvišji polet,« je resno dejal Mirko.

»Tudi nam so jih pristrigli — — —«

»Ko pa zrastejo orlu nova krila in ko pride njegov dan, poleti z vso svežo silo mladih peruti v nebesno sinjino k soncu v vas. Silna in prelepa je takrat njegova pot.«

»Kdaj mu zrastejo krila?«

»Zrastejo mu. Ne vprašuj kdaj, temveč bodi pripravljen na ta dan.«

»Sedaj pa dvignite fantje noge junaške,« se je Jože veselo zagnal v strmino.

Mirko se je šalil s Stankom, da ga Jože gotovo poseka v kovanju pesmi. Ta mu ni odgovoril. Gledal je težke sive oblake, ki so se kopičili na vzhodnem nebu. Višje in višje so rasli megleni skladi v nebo in se bližali.

»Slopimo, da še pred nevihto pridemo pod streho.«

Pod težko okovanimi čevlji je močnejše zaškrtilo kamenje. Trije mladi, življenja polni študentje so se s smehom v duši potili v hrib.

V vrhove je planil vihar. Temni oblaki so se lovili v gorah, drevje se je sklonilo kakor pod silno težo, čez hip je vztrepetalo v vetru. Na zapadu se oblaki še niso dotaknili obzorja. Tam je ozek svetel pas obrobil gore, zadnji sončni žarki so lili skozenj v temno nebo. Oblaki so rdeli v krvavi zarji in obstali na svoji poti. Takrat je sonce vtonilo za grebeni, težke megle so zastrle jasni pas. Mrak je padel na vrhove, veter se je besno zagnal v sklade oblakov.

Stali so vrhu gore in gledali, kako se pripravlja narava na svoj divji ples. Jože se je široko smejal in vriskal v veter, ki mu je mešal dolge lase. Prevpili je hotel grom, bližajoč se z mogočnim valom oblakov. Veter je pojenjal, nato se je še silneje zagnal čez vrhove.

»Kako silna je moč narave. Neukročene sile zdivjajo čez zemljo in nihče jim ne zastavi poti — — —« Stanko je utihnil, kot bi mu zmanjkalo besed in se zastrmel v megle, kakor bi iskal v njih novih misli.

»O čem sanjaš?« je vprašal Mirko.

»Taki bi morali biti mi. Tako silni in neuklonljivi kot vihar v gorah. Planiti bi morali v svet in z žrtvovanjem svojih mladih moči priboriti svet večnim idealom lepote in ljubezni.«

Nemo sta ga tovariša poslušala. Veter je pojenjal kot bi prisluškoval njegovim besedam.

»Odkod to tvoje navdušenje in bojevitost?«

»Že dolgo nosim to v srcu. Sinoči so me pa sanje povedle na čudovito goro, ki ji ne vem imena. Čisto na vrhu je stalo dvajnost mladih fantov, ki so zamišljeno in pričakujoče zrlili nekam v daljavo. Tedaj je stopil med nje mož. Lepota in milost sta sijali z njegovega obraza. Dvignil je roko kot v blagoslov: *pojditе otroci moji, borci moji in priborite mi svet, ki je moja last od vekomaj! Srce mi je zatrepetalo v spoznanju: On je ... Obrnil se je k meni: Sin, dano ti je, da lahko napišeš, kar nosiš v srcu. Napiši jim bojno pesem za na pot! Eden izmed dvanajsterih mi je podal pero in papir. Ne vem, kako je zrasta na papirju pesem. Slišal sem kako je mogočno zadonelo iz dvanajsterih grl:*

Rastemo, rastemo

kakor vihar v poletno nebo;

svetimo, svetimo

kakor požar čez širono zemljo.«

Tiho so strmeli drug v drugega. Vihar je znova zabesnel in grom je bobnel v bližnjih vrhovih.

»Znaš napev?« je vprašal Jože.

Stanko je zapel. Pomagala sta mu. Še so ponovili. Rezko je tresčilo čisto blizu njih, prve težke kaplje so padle na tla. Zbežali so proti koči. S hropenjem viharja so se zlivali njihovi krepki glasovi:

»Rastemo, rastemo

kakor vihar v poletno nebo — — —«

Vrhovi so se kopali v jutranji zarji. Vsa lepa in sveža je dihala zemlja v mladem jutru. Trije orli so sedeli na skalah, še mokrih od nočne nevihte, in strmeli v prelepo daljno zarjo.

V daljavi je vstajalo sonce. V žarki luči je zablestelo morje rosnih biserov širom zemlje. Takrat si je seglo troje orlov na sivih skalah v roke in si pogledalo v sinje, vedre oči: »Rastemo! — Svetimo!«

Troje mladih src je v plamtečem zanosu objelo slovensko zemljo. Francec

Slovanska apostola, naša vzornika

Prišla je cvetna nedelja 4. aprila 885. Slovanski apostol in nadškof sveti Metod je zaradi starosti, dela in trpljenja že obnemogel. Povabil je ljubljene vernike, naj se zberejo v cerkvi, in je blagoslovil cesarja, kneza, duhovnike in vse ljudi ter jim rekel: »Čujte pri meni, otročiči, do tretjega dne.« Ko se je svitalo k tretjemu dnevu, je rekel: »V tvoje roke, Gospod, izročam svojo dušo.« In na rokah duhovnikov je v Gospodu zaspal, 16 let po blaženi smrti svojega mlajšega brata sv. Cirila. Letos praznujemo 1050 letnico njegove svete smrti.

Ko smo l. 1927 praznovali 1100 letnico sv. Cirila, je sv. oče Pij XI., vnet častilec svetih slovanskih apostolov, poslal jugoslovanskim in češkoslovaškim škofom apostolsko pismo, zakaj in kako naj posebno Slovani častimo svoja apostola. Škofom naroča tudi tole: »Skrbite z vso vnemo za to, da bodo mladeniči, svetni in duhovni, po šolah, gimnazijah in univerzah gledali na ta dva slavna nebeščana kot na svoja vzornika. Zgodovina spričuje, kakšne kreposti, kakšna odlična stvojestva so dičila ta dva apostolska moža: z **obširnim znanjem se je družila v njiju srčna plemenitost in ponižnost, z apostolskim delom trajna molitev, pazna skrb za sveto čistost in radovoljna telesna pokora.**«

Slovanska mladina naj sveta brata časti in posnema kot vzornika v krepkosti življenju: to je srčna želja poglavarja sv. Cerkve. Ali naj ne velja ta želja še v večji meri **kongregacijski mladini?**

Sv. oče hvali **obširno znanje**, ki sta ga pridobila z nadarjenostjo in marljivim učenjem. Najprej sta se izobraževala v rojstnem mestu Solunu. Metod se je po zgledu svojega očeta, ki je bil namestnik solunskega vojvoda, pripravljaval za vojaško in upravno službo. Ker je imel odlične sposobnosti, je kmalu postal cesarski namestnik v neki slovanski pokrajini. Pozneje je svoje znanje še spopolnil v samostanu, kjer se je poglobil v bogoslovno vedo. Tako se je usposobil za važno apostolsko delo, ki mu ga je namenila božja previdnost.

Bistroumni Ciril se je naučil vsega, kar so mu mogle dati solunske šole. A to mu še ni zadostovalo, hrepenel je po višji izobrazbi. Zato se je zelo razveselil novice, da bo mogel svoje študije nadaljevati na visoki šoli v Carigradu. Tu si je z izredno pridnostjo in bistroumnostjo pridobil tako bogato znanje, da so ga imenovali filozofa. Njegov pokrovitelj kancelar Teoktist je poznal njegove sposobnosti, zato ga je hotel pridobiti za državno službo, v kateri bi bil kmalu mogel postati vojvoda. A skromni Ciril mu je odvrnil: »Visoka je ta služba, za take, ki po njej hrepene, meni pa ni nič večjega kakor učenje, s katerim hočem zbirati učenost in iskati časti in bogastva pradedov.« Odločil se je za duhovniški stan in je po dovršenih študijah prejel mašniško posvečenje. Dalí so mu odlično službo knjižničarja pri cerkvi Svete Modrosti, pozneje je postal profesor filozofije na dvorni visoki šoli v Carigradu. Pač lepo priznanje njegove učenosti!

Slovanska blagovestnika sta bila iz odlične družine, ki je bila v zvezi s cesarskim dvorom. Kmalu sta dosegla častne službe, mogla sta upati še lepše prihodnosti: časti in udobnega življenja. A zaradi odličnega rodu, bogatega znanja in častnih služb se nista prevzela, ostala sta **ponižna in skromna**. Po novih časteh nista hrepenela, marveč sta se odpovedala še tem, ki sta jih imela, ter sta odšla v samostansko tihoto, da bi mogla nemoteno služiti Bogu.

Bila sta Grka po rodu, Grki so imeli bogato slovnost, pa se nista sramovala preprostega jezika, ki so ga govorili podložni Slovani v solunski okolici in ni imel slovnosti niti svojega črkopisa. Ta jezik sta ljubila, vanj sta prevedla sv. pismo in bogoslužne knjige, v njem sta oznanjevala sv. evangelij in opravljala presveto daritev. Kako res plemenito mišljenje! Kako visoko pre-

segata nemške škofe, ki so ju prav zaradi slovanskega jezika sramotili in preganjali!

Metodu so v Carigradu ponujali nadškofovsko čast, pa ponižni svetnik je ni hotel sprejeti. Na Moravsko je odšel le kot diakon. Čeprav je bil starejši kot brat Ciril, mu je vendar ponižno služil in se mu dal voditi. Dokler sta oba živila, je vse delo vodil Ciril, čeprav je tudi Metod imel velike misijonarske in upravne sposobnosti, ki jih je pozneje pokazal.

Učeni Ciril je bil učenec domišljavega Fotija, ki se ni hotel ukloniti poglavarju vesoljne Cerkve. A ni se dal zapeljati zgledu svojega učitelja, temveč je ohranil trajno zvestobo rimskemu papežu. Z bratom sta odšla v Rim, da sta izpričala svojo vdanost in pravovernost. Tudi Ciril bi bil lahko v Carigradu dosegel višjo cerkveno službo, pa ni hrepenel po njej. Staroslovenska legenda pripoveduje, da je že njegov obraz kazal skromno ponižnost.

Plemenita ponižnost je bila pri solunskih bratih temelj tudi drugim krščanskim krepostim, najprej **srčne pobožnosti**. Ravnala sta se po opominu božjega Učenika: »Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice in vse to se vam bo navrglo.«

Ciril si je izbral za zavetnika in vzornika sv. Gregorja Nacianškega in je z veseljembral njegove spise. Njemu se je izročil v varstvo s tole molitvijo: »O sv. Gregor, človek po telesu, a angel po duši! Ti si angel v človeškem telesu. Tvoja usta slave Boga kakor seraf in razsvetljujejo svet z naukom prave vere. K tebi se zatekam z vero in ljubeznijo, sprejmi me in mi bodi učitelj in prosvetitelj!« Svojega vzornika je posnemal v svetem življenju. Teoktist je o njem izjavil: »Ta mladi filozof ne ljubi sveta.« Cirilu so v Bagdadu pokazali bogastvo kalifovega dvora, Ciril pa je pogledal proti nebu in rekel: »Čast in hvala Bogu, ki je vse te stvari ustvaril in jih dal ljudem v uteho. Njegove so in nikogar drugega.« Ko je bil s spremljevalci pri Kozarih, so jih napadli divji Ogrri. Ciril je medtem mirno molil. Ko so ga Ogrri zagledali, kako je zatopljen v molitev, so poslušali njegove opomine in niso nikomur storili nič zalega.

V legendi beremo, da je Ciril s svojimi pomočniki goreče molil, preden je sestavil črkopis za slovanski jezik. Kmalu se mu je razodel Bog in ga razsvetlil, da je sestavil črke in takoj začel pisati. Cesar Mihael III. ga je v pismu knezu Rastislavu pohvalil z besedami: »Poslali smo ti pobožnega in pravičnega moža.« Ciril je poslednje dni svojega življenja hotel posvetiti samo Bogu, zato je vstopil v samostan. Pred smrtjo je iskreno molil za svojo čredo: »O Gospod, pomnoži svojo Cerkev z novimi množicami in združi vse v edinosti!«

Tudi življenje sv. Metoda je bilo molitev in delo. Zapustil je svet in odšel v samoto. Življenjepis pripoveduje o njem: »Želje zemeljske teme je zamenil z nebeškimi mislimi. Ni namreč hotel, da bi se dragocena duša vznemirjala z minljivimi stvarmi. Pri ugodni priliki se je rešil kneževanja in odšel na Olimp, kjer žive sveti očetje. Oblekel se je v črno meniško obleko in je bil pokoren v ponižnosti in natančno spolnjeval meniška pravila.« Metod je spremljal brata Cirila h Kozarom in ga podpiral z molitvijo. Življenjepisec pravi: »Metod je nasprotnike zmagoval z molitvijo, Ciril pa z modro besedo.« Kakor je Metod pobožno živel, tako je tudi umrl z besedami: »V tvoje roke, Gospod, izročam svojo dušo.«

Svetnika sta s srčno pobožnostjo združevala **urejeno zatajevanje**, brez katerega nobena čednost ni mogoča. Častne službe in udobnosti sta zamenjala s spokornim meniškim življenjem. Ciril je živel na carigrajskem dvoru, kjer je bilo dosti nevarnosti za krepostno življenje, a se ni dal zapeljati, ostal je kreposten. Kako nesebično je bilo vse njuno delo! Zase nista ničesar zahtevala, iskala sta le koristi bližnjega. Kozarski knez se je hočel Cirilu izkazati hvaležnega, zato mu je ponujal darila. A nesebični apostol je vse odklonil, prosil

pa je, naj izpusti vse krščanske sužnje. Zbrali so okoli 200 sužnjev in jih dali Cirilu.

V svetniškem značaju slovanskih apostolov tudi ni manjkalo najlepše čednosti, *lilije čistosti*. Že smo slišali, da si je Ciril izvolil za posebnega zavetnika in vzornika sv. Gregorja. Nazival ga je angela v človeškem telesu, človeka po telesu, a angela po duši. Po njegovem vzoru je tudi sam postal angel v človeškem telesu. V mladosti se mu je sanjalo, kakor pravi legenda, da mu je oče rekel, naj si izmed solunskih dekllic izbere nevesto. Ciril si je izbral najlepšo izmed njih, ime ji je bilo Sofija, to je božja Modrost. Njej je ostal zvest vse življenje. Sveta blagovestnika sta po čistem življenju v svetu odšla v samostan, kjer sta natančno spolnjevala vse redovniške dolžnosti, med njimi tudi evangeljske svete.

Najbolj pa se sv. slovanska apostola odlikujeta po **apostolski gorečnosti**. Ko pa so jima ponudili misijonsko delo pri Kozarih, sta ga takoj prevzela. Ljubila sta tiho življenje v samostanu, kjer sta nameravala ostati do smrti. Pozneje ju je cesar na prošnjo kneza Rastislava prosil, naj bi odšla na Moravsko, in sta se takoj odločila za to težavno misijonsko polje. Navdušeni Ciril je izjavil: »Utrujen sem in bolehen, a vendar pojdem.« Kdo bi mogel popisati vse težave in ovire, ki sta jih imela pri misijonskem delu? A nobene ovire se nista zbla. Polna apostolske gorečnosti sta se napotila v Rim, da bi uredila cerkvene razmere na Moravskem. Kako odločno sta zagovarjala slovanski obredni jezik! Pri vsem delu ju je vodila tista ljubezen do neumrljivih duš, ki po besedah sv. Pavla ne išče svojega, vse veruje, vse upa, vse prenaša. Cirilovo gorečnost nam kažejo besede, ki jih je na smrtni postelji govoril bratu Metodu: »Dragi brat, ti močno ljubiš goro Olimp. Toda prosim te, nikar zaradi meniške gore ne zapuščaj svojega misijonskega polja, da se boš tem bolj mogel zveličati.«

Metod je uslišal prošnjo svojega brata, vrnil se je na svoje misijonsko polje. Težave so se vedno množile, a pogumni apostol je vztrajal do konca. Nemški škofje so ga preganjali in ga zaprli v ječo, knez Svetopolk mu ni bil naklonjen. Metod pa je odločno branil svoje pravice in junaško prenašal trpljenje. Še tretjič se je napotil v Rim zaradi apostolske službe. Sv. oče Pij XI. je o obeh sv. bratih opravičeno zapisal po sv. Pavlu: »Vsem sta vse postala, da bi vse pridobila za edinost katoliške Cerkve.«

O sv. Cirilu in Metodu moli sv. Cerkev: »S svetostjo in pravičnostjo sta služila Gospodu vse dni življenja; zato ju je z zagrinjalom slave obdal Gospod, Bog Izraelov.« Njuno slavo naj širi tudi kongregacijska mladina s tem, da ju časti kot mogočna zavetnika in posnema kot sveta vzornika.

J. Pavlin

Sestre, ledine kličejo po zrnu!

Včasih se zazrem skozi okno, tja daleč preko hribov, kjer so na sončnem gričku raztresene bele, borne hišice moje rodne vasice. Srce mi nemirno vtrepeta ob spominu na dom.

Večkrat se spomnim tistih počitnic, ki so določile pot mojemu življenju. Sami sva bili takrat z materjo na njivi. Pred nama je v žarečem večernem soncu valovilo zlato klasje. Tedaj je po dolgem molku spregovorila mati: »Težko je bilo spomladi, ko smo orali in sejali; toda sedaj, ko je to zrnje vžklilo v polno klasje in valovi pred nama kakor zlata reka, sem pozabila na ves trud. Bog nam je delo blagoslovil in ga obilo poplatal. Vsak človek mora orati in sejati. Ali se zavedaš tega poslanstva? Vsi ne delajo tako. Nekateri le žanjejo, kar so s trudom vsejali drugi. Ti ne smeš tako delati. Tudi v naših dušah leže ledine, ki kličejo po zrnu. Če ti je prav, pojdeš študirat.«

V jeseni sem odšla v mesto. To niso bile več prejšnje idilične sanje, ampak hromeč ples mesta, ki je hotel udušiti v meni vse hrepenenje po resničnem delu. Vsak dan mi je zarežalo v obraz novo spoznanje. In med součenkami? Nekatero so si barvale obrvi in ustnice, druge so se zopet prepirale, kateri puder manj škoduje koži. Spoznala sem nekoliko deklet, ki so si za svoj cilj postavila namesto Venere — Brezmadežno. Čutila sem, kakor da se v moji notranjosti vse podira. Vendar je še tlela v meni iskra, ki je hotela zagoreti in svetiti, svetiti... Tedadaj se mi je iz bolne duše izvil obupen glas: »Mati, kako bom mogla sejati, ko sem tako sama in nebogljena?«

Pa smo se le našle, me vse, ki hočemo iskreno do resnice, ki hočemo pokazati, da človek ni človek samo po zunanosti, ampak po duhovnem ustvarjajočem delu. Vse smo začutile, da ne smemo biti samo drobci, živeči vsak zase, ampak živa enota, živeča eno življenje, ker le tako se bodo naše iskre strnile v plamen, ki bo požgal, kar ne spada med nas, da bodo naša polja brez plevela, ko pride dan žetve.

Orati hočemo, orati na globoko in sejati plemenite misli, sejati jih z ljubeznijo, da bo njih klasje zrastle do sonca. Često nam bo tesno, često korak negotov, a biti moramo kakor nedosegljivi vrhovi gorà, ki kljubujejo vsem viharjem in nevihtam, in se po prestanem boju še lepše zableščijo v vsej svoji krasoti.

Naša ideja je velika. Njena veličina nas je vzdramila in združila in zaradi nje same moramo biti tako močne, da ji sledimo do konca. Pa saj nismo same! Mati nas bo s svojo nežno roko spremljala in vodila, dokler ne pride ura veselja, ko bodo naše duše očiščene čakale Njegovega prihoda. Marija P.

Razgrinjam dušo

Nedavno sem prestopil novi prag...
Vsa vrata sem zapahnil za seboj
ob uri, ko se je svet zavrtel pred menoj
in sem preštel postaje svojih poti —
Nič več se ne oziram v kupe sanj,
spominov muke že potiskam v mrak,
o zdaj sem drug in željen večnih zvanj —
odtod je lahko spet Bogu nasproti!

Razgrinjam dušo v toplo sončno stran...

O pali, božje sonce, jedro vse prežgi,
potem zdravila pošlji in ga vlij
v pekoče rane opeklin!

Stojim samo in s prošnjo čakam nate,
da mi ubereš srčne strune v pesem,
da se na Tvojih prsih ves razplakam...
Gospod, Ti me razumeš, da bojim
se polti k Tvoji sveti gori Garizim,
ker jaz sem majhen, Ti prevelik zame, oj,
kako bom zdržal ves Tvoj svet napoj?...

Jože Cukale

25. marec v Kočevju

Petindvajseti marec je bil za našo na novo poživljeno kongregacijo velik praznik, na katerega smo se že dalj časa z veseljem pripravljali: ta dan je bil pri nas sprejem.

Mislili smo, da bomo ob tej slovesnosti prav sami in lahko si mislite, koliko je bilo naše veselje, ko smo komaj dva dni pred praznikom zvedeli, da pride k nam sam prevzvišeni vladika dr. Jeglič iz Stične. Kar verjeti nismo mogli. Pa je bilo le res! —

Na praznik zjutraj smo vsi kongreganisti prejeli sv. obhajilo. G. voditelj Eržen se je takoj po maši odpeljal z avtom v Stično, drugi pa smo se zbrali pred Marijinim domom in napeto pričakovali. Točno ob tričetrt na dvanajst se je ustavil ozaljšani avto s prevzvišenim nadškofom pred domom. Klic »živio« nam je zamrl sredi grla, ko smo videli častitljivega stareka z muko izstopati iz voza: vožnja ga je utrudila. A komaj se je ozrl okrog, je bil že ves poln dobre volje in prijaznih besed do vseh. Po pozdravu kongreganista, kongreganistinj, ki mu je podarila šopek, in g. gimnazijskega ravnatelja se je podal prevzvišeni skozi špalir, ki so ga tvorili dijaki in dijakinje od glavnega vhoda do drugega nadstropja, v kapelo, kjer nam je dal svoj blagoslov. Potem smo se razšli.

Ob dveh popoldne se je vršil v krasno ozaljšani kapeli Marijinega doma sprejem dijakinj, ki ga je izvršil sam prevzvišeni. Ob treh pa je bil sprejem kongreganistov. V navduševalnem, četrť ure dolgem govoru nas je g. nadškof opozarjal na nevarnost, ki grozi svetu: na komunizem, kateremu se moramo postaviti v bran z vsemi močmi in sredstvi. Predvsem, je g. nadškof dejal, da prejemale pogosto sv. zakramente in častimo Marijo. Po govoru je bil sprejem fantov, nato pa so bile pete litanije Matere božje, ki jih je pelo 8 dijakov z g. voditeljem.

Ta dan je naredilo obljubo, izpolnjevati kongregacijska pravila, 52 članov in 40 kandidatov, od deklet pa 36 članic in 27 kandidatinj. Obenem z dijakinjami iz gimnazije je bilo sprejetih tudi 32 članic in 52 kandidatinj iz meščanske šole.

Po sprejemu je bila v dvorani slavnostna akademija, katere so se udeležili poleg prevzvišenega tudi vsi kočevski predstavitelji, tako g. dekan, g. sreski načelnik, g. ravnatelj gimnazije in drugi. Dvorana je bila prenapolnjena povablencev in kongreganistov. Izmed programa je vsem najbolj ugajala prva točka: Žabkarjeva »Mladina brezmadežni Ženi«, ki so jo igrali fantje, zelo srčkan pa je bil tudi nastop otroškega vrtea. Akademijo je zaključila himna »Povsod Boga«, ki jo je pela stoje vsa dvorana.

Po akademiji se je prevzvišeni nekoliko odpočil, potem pa se je z nami na vrtu Marijinega doma še večkrat slikal. Kar nismo ga mogli pustiti iz svoje srede in tudi prevzvišenemu se je videlo, da je zelo zadovoljen. In ko se je nato okrog šestih med navdušenimi klici odpeljal, smo še dolgo, potem ko je avto izginil v dalji, zrla za njim, kajti morda smo častitljivega nadškofa videli poslednjikrat...

Da, lep je bil ta dan in ostal nam bo še dolgo v spominu. Posebno govora g. nadškofa, ki je govoril skoraj roteče, ne bomo zlepa pozabili.

Pozdrav vsem kongreganistom!

»Malo peške, malo kolima« — po južni Srbiji

(Piše kongreganist Francè Vrolih.)

(Nadaljevanje.)

III.

Krenila sva na cesto proti Gostivaru, kupila vsak prav nizek hlebček črnega kruha in eno bučo ter se odpravila iz mesta, da bi v miru malcala. Tedaj se je prav nad nama oglasil muezin ter klical svoje vernike k molitvi. Na hodniku vitkega, ne previsokega minareta, z roko ob ustih je klical znane besede: »Alah il Alah va Muhamed rasul v' Alah.«

Gledala sva, kje se bo kak goreč musliman vrgel v prah in molil, toda muezinove besede niso prav nič vplivale na življenje po ulicah.

Napol sedé, napol stojé sva zunaj mesta malcala, pripravljena kot Izraelci ob izhodu iz Egipta, da se poženeva na voz, ako bi se slučajno kateri usmilil najine revščine. Toda imeli so naju za »bankara« — češ da imava »banke« (»banka« je naš »kovač«) in vsakdo je hotel denar.

Ni preostalo drugega, kakor da sva se hitro odpravila naprej, da ne bi ponoči hodila po neznanih krajih. Pridružil se nama je mlad Turek na osličku in poizvedoval odkod in kam. Ljubljano je poznal in zelo mu je ugajala. Neki njegov tovariš je bil gori pri vojaki, nekateri so se peljali na sokolski izlet in jim je tudi zelo ugajalo —

samo drago je v Ljubljani živeti. To je slišal o Ljubljani praviti in mesto se mu je priljubilo.

Za nami je pridrdral voz, Turek se je nama ponudil, da preskrbi »znižano vozni«. Takoj je voznik zahteval za vsakega »po banko«, nato pa je znižal na 8 dinarjev za oba. Skobacala sva se na voz, ki ni bil dva metra dolg, širok pa le en meter, pokrit s polkrožno valjasto streho z majhnima okencema na straneh; notri je sedelo in čepelo že sedem ljudi, kje neki bo prostor še za dva. Spustili so na zadnjem koncu voza na verigi nekake jaslji, na katere sta se spravila dva moška, nama so pa prijazno ponudili prostor na sredi. Seveda ni bilo nič kaj udobno sedeti na tesnem prostoru in na goli deski, ki je venomer poskakovala od sukov koles; Jože je bil pri tem na boljšem, ker se je brez skrbi usedel na svoj nahrbtnik, dočim sem ga jaz moral držati v naročju, ker sem imel notri še — polovico buče.

Ko sva se razgledala, sva spoznala, da sva med samimi Turki, ki so bili še precej prijazni in zgovorni. Kmalu so naju začeli spraševati, odkod in kam, v prav tipični makedonščini, ki sva jo le težko razumela. Pogovor je tekel nekako takole:

»Ali kje je Ljubljana?« je vprašal prvi in že je hotel drugi pokazati svojo učenost in dejal:

»To je že tuja država, 'Džermanija'; zelo daleč od tod.« Muzala sva se.

»Ali sta že dolgo na potu?«

»Zelo dolgo.«

»Ali že mesec dni?«

»Še ne, bo pa kmalu,« je bil najin atanazijski odgovor, kajti v resnici sva bila še le dva tedna zdoma.

»Vidva sta gotovo inžinirja.«

»Ne še! Morda bova! Dijaka sva.«

»Zakaj potem potujeta?«

»Da vidiva tuje dežele in spoznava druge narode.«

»Ali imata očeta in mater?«

»Da.«

»In so vaju pustili sama tako daleč po svetu bloditi?«

»Pri nas zelo veliko potujemo, in če gremo malo dalje, ni to nič posebnega.«

»Kako to, da se nista zgubila?«

»Saj so ceste iz kraja v kraj. Imava tudi zemljevid in včasih tudi ljudi poprašava za pot.«

»Ali imata denar za potovanje od države?«

»Niti dinarja. Saj taka potovanja ne plačuje država.«

»Kje sta pa dobila denar?«

»Nekaj sva si sama prihranila, nekaj so nama dali starši in nekaj sorodniki.«

Tedaj se je voz ustavil in neki Turek je kupil od vrtnarja, ki je imel na kraju ceste zložene buče, tri debele dinje po petdeset par. Bratsko jih je razdelil med vse potnike; midva sva bila deležna posebno lepega in velikega kosa. Bila je pa ta dinja tako dobra, kakršne še nisem jedel ne prej in ne pozneje in še zdaj se mi poredijo sline, ko se spomnim nanjo. Vseh devet se nas je nasitilo od treh dinj. Turki so se živahno med seboj pogovarjali v turščini, katere nisva umela prav nič. V začetku sva imela malo strahu pred njimi; dasi sem imel sam uro, nisem nikdar očitno pogledal nanjo in večkrat vprašal, koliko bi neki bila ura; vendar se je strah počasi razblinil. Zelo so se tudi zanimali za razmere v 'Džermaniji' in midva sva jim pač poročala po svoji najboljši moči.

Vozili smo se po tetovskem polju, ki je zelo rodovitno in slovi zlasti zaradi izbornega sadja. Cesta je skoraj ravna, precej široka, a ne prav prvovrstna, ob strani je precej časa speljana železnica. Z desne strani se vzdiguje visoka Šar planina.

Neki precej kosmat možakar je začel preštevat denar. V robcu je imel zavitih precejšnjo vrsto »Bog čuvaj«, dvajset- in desetdinarskih novcev. Vsi smo s precejšnjim zanimanjem sledili njegovim kretnjam in Jožeta je premagalo čuvstvo ter je prav po- božno vzdihnil:

»Da bi mi dvojica imali ovoliko novaca.«

Takoj ga je iz drugega konca voza zavrnil nekdo:

»Ej bre! Ti imaš još više.«

Kakšen sarkazem. Sedaj sva se pa prestrašila: ti ljudje mislijo, da imava težke tisočake pri sebi; prav lahko se domenijo, da naju kje na samem oplenijo. Toda nič se nama ni zgodilo. Turek in Makedonec sta poštena, to sva imela priliko še večkrat ugotoviti.

Vse me je bolelo in zelo sem si želel konca te vožnje. Počasi se je zmračilo in tema je legla na zemljo, dobre pol ure prej kot v naših krajih. Voz pa je drdral in drdral. Ponekod so imeli sredi obširnega vrta nekak stolpiček z močno žarnico, ki je razsvetljevala okolico, da bi čuvaj s puško laže pogodil tatu, ki bi se priplazil krast sočne sadeže in buče.

Slednjič smo le dospeli v Gostivar, ko se je ura nagibala že proti deveti. Kraj je še manjši kot Tetovo in slabo razsvetljen; vendar je bilo na cesti precej občinstva, ki je skrbelo za večerno »promenado«, ali kakor v Srbiji pravijo »korzo«. Plačala sva vozniku svoj dolg in se vsa trda izvlekla iz voza. Ker orožniška postaja ni bila daleč, sva se odpravila kaj tja zaradi prenočišča. Prav na kratko so naju odpravili, češ da popotnikov sploh ne sprejemajo in naj greva na občino.

Zelo neprijetno je nama bilo ponoči iskati razne urade, dasi sva kmalu našla občino, kjer naju tudi niso hoteli prenočiti, vendar se nisva dala kar tako odpraviti in sva hotela kar v veži prespati noč. Tedaj naju je peljal neki uslužbenec v drugo poslopje, kjer so prenočevali policaji. Pokazali so nama sobico, kjer je na osmerih stolih smrčal policaj, naj tu notri prespiva noč kakor veva in zuava.

Kaj sva hotela! Povečerjala sva ostalo polovico buče in malo kruha ter se ulegla spat v kot na gola tla, za zglavje sva imela nahrbtnike. A zaspati dolgo nisva mogla: zmučena sva bila precej, tla so bila preveč trda in policaj je preveč glasno spal. Tudi govoriti se nama ni dosti ljubilo, vendar sva bila vesela, da sva srečno naredila dobro tretjino poti.

Okoli polnoči je policaj vstal in odšel ter naju s težkimi koraki zbudil. Nisva dolgo premišljala, temveč sva se takoj preselila na stole, ki so bili pogrnjeni in na njih sva imela boljše spanje.

Sonce je že sijalo, ko sva se zbudila. Nedelja — sva se spomnila. Po slovenski zemlji odmeva zvonjenje, ljudje hitijo v cerkve, ki se vse blišče v soncu. Občutila sva domotožje in spoznala sva lepoto naše Slovenije, ko sva jo gledala v — mislih. Vse drugače je bilo tu doli. Nič prazničnega razpoloženja, nič pritrkavanja zvonov, mesto zelenih livad — od žarkega sonca posmojena trava in mesto gozdnatih hribovk z mično cerkveno na vrhu — skoraj goli skalnati hribi.

K maši nisva mogla. Bog bo nama oprostil, saj sva imela dobro voljo. Drugega nama ni preostalo kot da nadaljujemo pot. Za zajtrk sva spila malo črne kave, ki sva jo imela še iz Skoplja, in malo kruha ter se okoli šestih odpravila naprej. Konec mesteca sva se pri neki »čezmi« umila ter se založila z vodo. Kmalu se je začela pot vzdigovati; cesta dela velike serpentine, ki sva jih po ozkih stezicah sekala. Toda sonce je vedno bolj in bolj pripekalo; prejšnji dan je bilo hladneje, ker je zjutraj malo rosilo. Kmalu sva bila od potu vsa premočena. Tako sva prišla na novo misel: čemu neki bi se mučila po tej neznosni vročini. Slekla sva srajci in jih dala sušit vsak na svoj nahrbtnik.

(Nadaljevanje.)

Peter Ribič:

V Krnici

ali

Kako smo letos taborili

(Pripoveduje četrtošolec Peter Ribič uredniku »Naše Zvezde«.)

Voditelj Franci nam je pa nekaj drugega povedal: »V Lučinah se je rodil l. 1847 imeniten mož. Anton Dolinar. Prišel je v ljubljanske šole. Bil je največji talent. Že v gimnaziji je latinsko in grško govoril kakor svoj materin jezik. Pa glasbenik je bil. Postal je duhovnik. In dasi pravi sv. pismo, da ni nihče prerok v svojem domačem kraju, je bil vendarle eno več kot trideset let župnik v svoji rojstni župniji Lučinah (1879—1910). Bil je velik prijatelj dijakov. Vabil jih je o počitnicah k sebi. Vsaj dva ali tri dni je vsak moral ostati pod njegovo gostoljubno streho. Živel pa je silno preprosto. Pravijo, da mu je kar brat kuhal, ki se pa ni nikjer učil. Kot župnik je sezidal lepo župno cerkev. Jutri si jo dobro oglejte! Umrl je v visoki starosti; živel je nazadnje v pokoju v Kamniku.«

Pri imenu »Dolinar« smo se spogledali: vedeli smo, da bomo pri nekem dobrem možu tega imena prenočevali. Je morda sorodnik rajnkemu, ker ima tudi tako rad dijake?

Polni radovednosti smo padli v vas. Hkratu so padle prve kaplje dežja.

Pri imenovanem prijatelju dijakov smo res našli streho in — večerjo: žgance s kislim zeljem. Nobeden pa se ni kislo držal. Tako smo bili razposa-

jeni, da smo po večerji šli nad vas, nanесли suhих vej ter zažgali, čeprav je rosilo, velikanski kres! To je bil taborni ogenj!

Ob desetih smo se vrnili. Spali smo na slamі v skednju. Pa kako sladko! Tudi g. pater z nami vred!

Drugo jutro smo imeli dosti slame na obleki in na glavi. »Da je le v glavi ni!« smo se smejali. Ob osmih smo šli v cerkev. Spet polni radovednosti po vsem, kar smo bili prejšnji dan slišali. Lepa je in svetla. Dobro smo si jo zapomnili. Imeli smo recitirano mašo. Vinko Vinič je orglал. Vsi drugi smo stali tesno okrog oltarja. G. pater je imel nagovor o Jezusovih potovanjih. V cerkvi se je nabralo precej vaščanov.

Ko smo prišli iz cerkve, smo videli več duhovnikov pred župniščem. Zvedeli smo, da imajo prav ta dan nekakšno »konferenco«. Kar zabele nas je pri tej besedi. »Konferenco« — pa zdaj o počitnicah! Mi smo pa Boga hvalili, da je do naših konferenc še daleč, daleč!

Vpraševali smo tudi, kaj pomeni ime Lučine. Pa nihče nam ni mogel fuči prižgati. Deževalo je pa kar naprej. Vkljub temu je bilo treba oditi. Našemu gostitelju smo se bili pa tako prikupili, da je ob slovesu rekel: »Da sem mlajši, pa bi hotel z vami v Krnico!«

Kmalu smo jo odrinili; seveda po drugi poti. Hodili smo ob potočku. Vodé je bilo dovolj: nad nami, pod nami, poleg nas. Pa smo bili veseli. Vso pot smo peli. Na desni strani smo pozdravili neko belo cerkvico; sicer pa razgledov ni bilo več. —

V vasi Trati smo spet zagledali našo staro znanko Soro. In brž so začeli nekateri deklamirati:

Krasna si, bistra hči planin,
brdka v prirodni si lepoti,
ko ti prozornih globočin
nevihte temne srd ne moti...
Tvoj tek je živ in je legák
ko hod deklet s planine...

Voditelj Franci nas je pa zopet opozoril: »Poglejte, fantje! Če bi šli odtod na levo noter, bi prišli v slavne Žiré! Če bi jo pa z vélike ceste zavili pri Trebiji na desno, bi prišli v župnijo Staro Oselico, a če bi šli še nekaj časa ob Sori gori ter jo pri Fužinah postili in šli v drugo dolino, bi prišli v Novo Oselico. Tu je bil pred več leti župnik Francišek Zorec, velik šaljivec. Sam se je zmerom imenoval »Lužarjev Francelj«. Bil je tudi imeniten risar in slikar. Rajnkemu Aleševcu je še kot bogoslovec risal karikature za njegov šaljivi list »Brencelj«. Ko so g. Zorca v škofiji predstavili od Sv. Vida, kjer je bil prej, v Novo Oselico za župniškega upravitelja, je dejal: »No, lepo reč so naredili: starega osla so posadili na novo oslico.«

Kako je bilo vse to zanimivo! Le to nam je bilo žal, da nismo mogli vseh teh krajev obiskati, si jih ogledati. Strumno smo korakali po véliki cesti ob Sori doli proti domu. Naš prapor je vihral nad našimi glavami. Do kože premočeni smo bili spet v Krnici.

Kaj pa zdaj? Ali naj se sušimo v naši »kuhinji«, ki ima streho samo nad kotličkom? Ali naj se sušimo v šotorih? Nemara bi zeblo. V tisti zadregi smo doživeli spet novo, prijetno presenečenje: mati Krničarka so nam zakurili krušno peč v hiši, pa smo se sušili. Kako smo bili hvaležni! Dali so nam še vročega čaja in vse je bilo dobro. Spet smo peli in igrali kakor že ves dan. Po večerji smo zmolili skupaj z vso družino rožni venec.

Ko smo stopili iz hiše, smo videli, da se nad Triglavom jasni. »Jutri bo spet lepo!« S to lepo mislijo in kongregacijsko večerno molitvijo smo zaključili ta najlepši dan. Salve Regina!

Jasno in vendar — oblačno!

Kakor sem Vam že rekel, g. urednik, razen listega dežja na celodnevem izletu smo imeli ves čas najlepše vreme. Dnevi so nam tekli kakor brzec: komaj smo se zjutraj vrnili od maše in si z zajtrkom privezali duše, že nas je sonce opominjalo, naj hitimo z dnevnim redom, da bo vse opravljeno: kopanje v Sori, terenske igre, dovažanje provianta (kruha, mleka). Polagoma pa smo se že začeli bati, da bodo lepi dnevi le prehitro minili in se bo treba — joj! — vrniti med mestno zidovje.

Da, bližal se je konec, mi smo pa imeli še toliko lepih načrtov. Ali prav proti koncu se je naše tako mirno taborjenje silno razburilo in vznemirilo. Bilo je resda jasno nad nami, ali nam, prav nam je črn oblak zakril jasnino. Kaj se je zgodilo?

Omenil sem Vam že, gospod urednik, da sem bil na svoji nočni straži Julčku Ščuki dal »Našo Zvezdo« z željo, naj prebere Svenssonovo povest: »Kako sem postal katoličan«, in da je bil Julče to tudi obljubil. Na prsi pa se moram trkati in klicati »Mea culpa!« da se nisem brigal, ali Julče Svenssona res bere ali ne in kaj je sploh s knjigo.

Nekaj dni pozneje pa — bili smo vprav vsi zbrani in mirno obedovali — naenkrat pravi g. pater:

»Zadnji letnik »Naše Zvezde« nekaj potrebujem. Peter,« se je obrnil g. pater proti meni, »tebi sem jo posodil. Daj mi jo!«

Bil sem nekoliko v zadregi, vendar ne preveč. Opravičeval sem se: »G. pater, oprostite, posodil sem jo Julčetu. Julče!« sem dejal, obrnivši se proti njemu. »Daj jo g. patru!«

Julče pa hitro: »Je nimam! Saj sem jo vrnil!«

Jaz: »Komu?«

Julče: »Tebi!«

Jaz: »Meni? Kdaj? Kje?« Ostro sem ga pogledal.

Kar mirno mi je odgovoril: »Na Tvojo slamnjačo sem jo položil. Včeraj!« Začudil sem se: »Na mojo slamnjačo? Včeraj? Jaz je nisem videl.« Obrnil sem se do obeh svojih »sospavačev«, Krpana in Pavleta: »Krpan, ste jo li Vi videli?« Krpan je gromko odgovoril, hotel je menda mir imeti pri jedi: »Ne!«

»Pavle, si jo Ti videl?«

Tudi Pavle ni nič vedel.

Tedaj je g. pater vprašal vse: »Kateri izmed Vas jo je torej vzel s Petrove slamnjače?«

Nobeden se ni oglasil. Nekateri so nevoljno mrmrali, češ, čemu jo eden izmed nas skriva.

G. pater pa je še enkrat ponovil: »Fantje, ne delajte mi neumnosti! Do osmih zvečer mora biti knjiga pred mojim šotorom. Eden izmed Vas jo skriva. Ne vem, zakaj. Pa nočem preiskave. Takih stvari ne sme biti med kongreganisti. Smatram zadevo kot šalo. Torej kar lepo tiho naj mi jo dotični položi pred šotor.«

Kar nekam poparjeni smo bili sprva vsi, češ: kateri si je neki izmislil to šalo? In zakaj se ne javi? Nekateri pa so tudi Julčeta sumljivo pogledovali, češ, morda jo je pa zgubil, pa bi rad na druge zvalil krivdo.

Lahko si mislite, gospod urednik, da je bilo najhuje meni. Zato sem takoj, ko smo se po obedu razgubili, Ščuko trdo prijel: »Julče, povej po pravici, kje imaš knjigo?«

Ni mi dal odgovora. Mene pa je jelo silno skrbeti.

Ob osmih zvečer knjige ni bilo pred patrovim šotorom. G. pater pa ni gledé tega nič rekel. Vsi drugi so bili menda na zadevo kar pozabili: bili so okrog ognja dobre volje kakor po navadi. In kakor po navadi smo se po

večerni molitvi porazgubili vsak v svoj šotor. Jaz dolgo nisem mogel zaspati. Nekaj mi je govorilo: »Jutri bo hud dan! Nekaj se bo zgodilo.«

Tudi Ščuka se je dolgo nemirno prevračal na svojem ležišču.

Uskok

Drugo jutro je spet kakor po navadi zapela Francitova piščal. Ko smo odtelovadili, se umili in odmolili jutranje molitev, smo kakor vsak dan obiskali sv. Urbana, kjer smo bili pri maši. Med mašo nam je g. pater — vse kakor druge dni — razložil evangelijske dneva. Skoraj vsi smo bili tudi pri obhajilu. Po maši smo pred cerkvijo nekoliko uživali prelepi razgled po dolini gori in doli, nato pa smo se veselili v skupinah ali posamič skozi gozdiček in čez most vrnili v Krnico. Vse je bilo kakor po navadi. In vendar — nekaj zelo novega!

Ko smo se pred zajtrkom postavili v dolgo vrsto, da bi skupno odmolili molitev pred jedjo, je g. pater naenkrat vprašal:

»Kje je pa Ščuka?«

Spogledali smo se. Res, ni ga bilo. Hiteli smo vsi pripovedovati: Da smo skupaj šli k sv. Urbanu, da je v cerkvi sedel v tej in tej klopi, poleg tega in tega ...

»Ali ga je tudi še po maši kdo videl?« Pokazalo se je, da je moral, med tem ko smo drugi pristopali k obhajilu, izginiti. Pa kam?

Takoj sem se spomnil tistih dveh tičkov — eden je bil ekskongreganist, drugi pa nam neznan — ki sta bila kmalu v začetku neko jutro po maši Ščuko zvalila v gozd pod cerkvico in mu ondi nekaj prav živo dopovedovala. Takrat sem ga bil jaz s silo iztrgal iz njune družbe. Povedal sem svojo slutnjo g. patru.

Drugi so ménili spet drugače: Da je morda še pri cerkvi, morda pa sedi kje sam v gozdu ... Kajpa, če jo je pobral na kolodvor, da bi se vrnil domov? Pa smo zavrgli to misel, zakaj njegov nahrbtnik je bil še v šotoru, brez nahrbtnika pa se gotovo ne bo vračal.

»Odgovoren sem zanj,« je resno dejal g. pater, »najti ga moramo. Takoj po zajtrku morata dva v gozdič pod cerkvijo, če je obtičal tam; Vi, Krpan, pa s kolesom po veliki cesti, če jo morda vseeno briše proti postaji. Vrnite mi ga!«

Zajtrk nam ni dišal. Ugibali smo, kaj naj bi bilo Julčeta zbudilo in ga nam odtujilo. Bili smo vsi teh misli, da mora biti njegov beg v zvezi s knjigo, s Svenssonom. »Morda jo je pa res zgubil, pa ga je sram, ali pa se boji?« »Kako je neumen! Saj lahko drugo kupi, pa bo vse v redu!«

G. pater je slišal naše ugibanje. »Vidite,« je dejal, »kako nespametno ravna, kdor se sam vase zapira. Kaj ne bi bil mogel priti k meni, če je knjigo res zgubil, pa odkritosrečno priznati? Vse bi se bilo lepo uredilo.«

Po zajtrku je Krpan sedel na kolo ter zdirjal po veliki cesti doli proti mestu. G. pater mu je še prej naročil, naj vozi, če uskoka ne najde na cesti, prav na postajo in tam — iz previdnosti — počaka prav do odhoda prvega vlaka. Morda bi se pa utegnil odkod priklatiti. Tudi naj po poti povprašuje, če je kdo morda srečal takega in takega fanta, ali pa morda tri skupaj.

Florče Skakavt in jaz pa sva jo mahnila v gozdič pod sv. Urbanom. Vpila sva, klicala, pa nič; pretaknila sva vso goščo, kolikor je je, pa nič; pregledala sva krošnje vseh dreves, če bi kje tičal, pa nič. Vrnila sva se »infectis rebus¹«, kakor smo letos pri Cezarju večkrat brali.

Vse upanje smo imeli v Krpana, da nam ga on privede nazaj. Vrnil se je že precej čez poldne — sam. Tudi on »infectis rebus«: nobenega sledu za njim na cesti, tudi ne na stranskih potih, nihče ga ni videl. »Na postaji sem skrit

¹ T. j. ne da bi bila kaj opravila.

prežal,« je končal Krpan, »da bi ga zagrabil, ako bi prišel. Pa zaman! To se je moral v zemljo vdreti ali pa v kako mišjo luknjo zlesti.«

Vprašali smo g. patra, ali naj gremo materi brzovajit.

»Brzovajit? Ne! Mati bi se preveč ustrašila. Z brzovajko se taka stvar ne opravi dobro. Počakajmo danes,« je menil g. pater, »morda pa se do večera le vrne. Če ne, pojdemo zjutraj po sv. maši vsi skupaj v goro nad sv. Urbanom. Morda se je zatekel h kakšnemu samotnemu kmetu, ki jih je tu gori več. Lakota in noč bosta že storili svoje in ga prignali k ljudem. Najti ga moramo.«

»Dà, če se ni spremenil v murna ali pa celó v kafro, ga naša četa mora izslediti. Ni pès², da ga ne bi!« je modroval Krpan.

Vsem nam je bilo tisti večer težko.

² To je vzklik, medmet, v rabi na Vrhu pri Sv. Trojici, kjer je bil Krpan doma; ne misli se pri tem na psa; najbrž je nastalo iz starega, bajeslovnega: »Ni bes.« Op. ur.

Nova DMK pri sv. Jožefu v Ljubljani.

Na praznik Marijinega Oznanjenja, dne 25. marca letošnjega leta, je številna kongregacijska družina pri sv. Jožefu v Ljubljani praznovala veseli dan: rojstvo, krst in prvi god nove Marijine kongregacije za dijakinje. Ta najmlajša je že deveti otrok v družini, ki ji je mati Devica Marija in varuh sv. Jožef. Z delom preobloženi patri so se dolgo časa upirali, da bi si naložili novo breme. Toda želje staršev in gg. katehetov, sirotne deklice in prst božji, vse to jih je nagnilo, da so se vendarle odločili za ustanovitev imenovane kongregacije. Lansko jesen so prišle prve deklice, potem pa je njihovo število naraščalo od sestanka do sestanka, tako da jih je sedaj že blizu 50. So pa zaenkrat same prvo- in drugo-šolke, nekatere že pravcate gospodične. Kongregacija ima svoje prostore v lepo prenovljeni kongregacijski kapeli in v gledališki dvoranci nad kapelo. Obenem z rojstvom se je izvršil tudi krst nove kongregacije: priključitev (agregacija) h matici vseh MK v Rimu. Tako je nova DMK takoj ob rojstvu dobila tudi rimsko državljanstvo in z njim pravico do vseh odpustkov in prednosti, podeljenih Prvi kongregaciji. Pri krstu je dobila ime: Marijino Oznanjenje. Za botrico je bila izvoljena sv. Terezija Deteta Jezusa. Ker mora botrica skrbeti za otroka in ga poučevati v sv. veri, naj bo botrica bogata in pobožna. Sv. Terezija je bogata milosti in živi vzor, kako moramo ljubiti Jezusa. Bila je tudi kongregantinja. — Ob tej priliki je bila

sv. maša s skupnim sv. obhajilom. Manjkala ni niti ena deklica. P. voditelj je govoril o rojstvu, krstu in prvem godu naše nove MK. Pokazal je tudi njen krstni list = ustanovno in organizacijsko diplomu. Popoldne so kongregantinje priredile na čast nebeški Materi in svojim zemeljskim mamicam skromno akademijo. Po prisrčnem pozdravu mamicam in po nagovoru p. voditelja so igrale »Veseli del rožnega venca«, ali kakor so one igro imenovale »Rožnovenske romarice«. — Mamice so bile zadovoljne. Če bodo igro kdaj ponavljale, bo na koncu vsake skrivnosti ostala živa slika in zastor odprt vse dotlej, dokler pevke in zborovke ne bodo odpele zaključne pesmi. Na koncu igre bo moral priti iz templja Jezušček in se pokazati občinstvu. Sedaj se deklice pripravljajo na izpit o Marijini kongregaciji, da bodo kmalu smele biti sprejete kot prave članice, ali, kot pravi p. voditelj, birmane. Naš p. voditelj vodi še eno MK: za akademike. Pri novi dekliški MK mu pozhrtvovalno pomagati dve dobri gospodični: ena je njegova pomočnica in opravlja posle vsega odbora, druga vodi petje. Sestanke in shode imamo vsako nedeljo po šolski sv. maši. Med tednom ni mogoče, ker imajo ene deklice šolo popoldne, druge popoldne. Da pa morejo deklice med šolsko sv. mašo prejemati sv. obhajilo in potem vztrajati v kongregaciji, se najprej malo pokrepčajo. Mesečno sv. obhajilo imamo vsak prvi petek. Tedaj nam p. voditelj govori o Jezusovi ljubezni do nas in kako moramo me Jezusu

vračati ljubezen. — Kaj bo s tem novorojenim otrokom? Ali bo kmalu izdihnil, ali mar bo zrastel, se okreplil in razveseljeval nebo in zemljo? »Naša Zvezda« in z njo vse posestrimske kongregacije mu želimo drugo.

Urednik Ti piše ...

Marija P. Rad sem objavil Vaš poslani prispevek. Le še kaj podobnega pošljite! Vesel bom, če bodo tudi dekleta v tem oziru pokazala več zanimanja za N. Zv. Še druge vzpodbudite, da bodo kaj napisale in poslale. — Imena pa ne bi bilo treba skrivati! Zakaj neki?

Silvanus. Hvala Ti za obe pesmici. Prišli pa sta malo prepozno za velikonočno številko — zato jih bom shranil za drugo leto. Zdita se mi precej boljši od prejšnjih, vendar pa še ni čutiti iz njih globokega doživljanja, ki naj bi ga pesnik izrazil ob taki vsebini, kot je »Na križu«. Tudi oblikovno je sem in tja kaka pomanjkljivost; tako n. pr.: »Mu klone glava v desno stran«. Napredek naj Ti da poguma za nadaljnje delo!

Vinodolski: Tudi prepozno. Misel je lepa, oblika pa še ne. Verzji so nerodni, včasih spominjajo tudi na znane pesmi (n. pr.: »Zveličar naš je vstal od smrti«...), včasih se radi rime pojavi kak nesmisel, n. pr.: da se procesija v ravni črti vije! Ravna črta se ne vije! Tudi na take stvari pazi. Malo površen si. Potrudi se, pošlji še in vadi se!

M. V. Poslali ste mi tri pesmi, ki so, kakor pravite, »sad tihih ur in obiskov pri duši«. Motiv in obeležje je torej pravo, saj pesem mora biti zajeta iz duše in izraz tihih ur, ki so včasih tudi vse prej ko tihe, zlasti ko gre za borbo, čeprav smo sami s seboj. V tem pa je tudi že migljaj, kakšna naj bo pesem. Biti mora resnično doživljena, zajeti jo morate iz svojih globin, ker le tako je močna in zgrabi potem tudi onega, ki jo bere. Ali so Vaše pesmi take? Skoraj bi rekel, da ne. Zakaj ne? V »Izgubljenih sinovih« ni pravega globokega doživljanja, v njih samo parafrazirate prelepo svetopisemsko priliko, kar pa še ni dovolj, »Miru mi daj, Gospod!« je nekoliko močnejša, seve vprašanje je, koliko je v njej pravega doživljanja. Ali ni v Vaših letih le priučena beseda, kar deklamirate? Najbolj pristržna in doživljena pa se mi zdi tretja, »Varuj mi čolnič!« — čeprav spominja mestoma na znano Marjino. Skušal jo bom nekoliko opiliti. Še to naj Vam povem: mislim, da bi bile Vaše pesmi dosti boljše, če bi pazili tudi na zunanjo obliko. Čudna bolezen je nastopila pri naših začetnikih. Vsak se hoče postavljati kar s prostim ritmom in misli, da je vsaka beseda, ki jo zase zapiše, že verz. Vedite, da je pesem v svobodni obliki mnogo težja, kakor so one v tradicionalnih verzih. Kdor ne obvlada starega načina pesmi, ne bo nikdar obvladal svobodnega ritma tako, da bi mogel reči o njegovih verzih, da so res dobri. Pustite zato so-

dobno maniro, držite se še tradicije in videli boste, kako je z Vami na polju, kjer se jih toliko poti in trudi... Če uspete v običajnih formah, potem lahko poskusite tudi v prostih ritmih. Kajpada morate tudi jezik tako obvladati, kot ste brali v Stritarjevi didaktiki o slovenskem jeziku. Toliko bi Vam imel povedati ob tej pošiljati. Upam, da mi odkrite besede ne zamerite ter da ostaneva prijatelja in da se boste še oglasili.

I. Č. Kočevje. Pozno se oglašaj! Tolaži me obljuba, da se boš drugo leto bolj pridno oglašal. S pesmimi sem zadovoljen. »Augustinus« je že natisnjena — le korigirati je ne morem, ker si sam v nedvi vrstici naredil napako. Besedo: igar nevem kako bi se morala prav glasiti. Prosim napiši mi in pošlji takoj zadnjo vrstico pesmi!

Drugim drugič. Urednik.

Povsod Boga

Kongres katoliških novinarjev se bo vršil od 24. do 28. septembra v Rimu ob priliki 75 letnice vatikanskega glasila *Osservatore Romano*. Od zelo aktualnih referatov omenim samo tele: Duhovna izpopolnitev katoliških časnikarjev, naloga katoliškega tiska z ozirom na moderno poganstvo, katoliški tisk in objava papeževih dokumentov etc.

V Bruxelles-u so imeli svobodomiselnici svoj kongres ob koncu prejšnjega meseca. Obravnavali so med drugim: »Črna pogibelj«, »Vpliv katoliške Crkve na mladino«, »Kat. vpliv na trgovino in industrijo«.

Dijaki in film. V Ameriki, v Rogers Parku, mestu z univerzo, semeniščem, moško in žensko gimnazijo in z enajst osnovnimi šolami, so dijakinje in dijaki sklenili, da ne bodo obiskovali kinov, kjer igrajo slabe filme. Ta sklep, ki so ga storili na vseh teh šolskih zavodih, je na prebivalce zelo ugodno vplival. Je to znak zrelosti in pa prepričanja, da so slabi filmi res strup za narod!

Kitajska Katoliška akcija v vikariatu Ning-po je v mestu Šaohing ustanovila tovarno za vžgalice in tako zaposlila 160 brezposelnih! Pravi način socialne pomoči!

Slovanska slavnost v Rimu. 6. aprila so odkrili Slovani v Rimu na grobu sv. Cirila (v cerkvi sv. Klementa) ob priliki 1050 letnice Metodove smrti spominsko ploščo. Zbralo se je okoli 250 Slovanov.

Zlat jubilej praznuje letos francoska organizacija katoliških pisateljev. Ima danes 2 sekciji z 562 članoma. Predsednik je znani pisatelj Georges Goyau, član akademije. V 50 letih je ta organizacija veliko storila za katoliški stvar.

Maja meseca bo v Pragi kongres katoliških radio-postaj. Čehoslovaški školje bodo ob tej priliki izdali posebno pastirsko pismo o radiju. V Pragi se je osnovala Zveza kat. radio-poslušalcev kot del Katoliške akcije.

Ravnokot bo na Čehoslovaškem, v Brnu, letos od 4. do 8. oktobra mednarodni kongres kat. esperantistov.

Ugankarski kotichek

Iz študentovskega življenja

(A. V.)

Zaradi denarne krize je dijak prodal tele stvari:

Ravnilo	3	Din
Barvice	6	"
Razglednice	10	"
Svinčnik	1	"
Peresnik	1	"
Peresa	3	"
Besede in prestave	12	"
Čopiče	3	"
?	15	"

Kaj je prodal za teh 15 Din?

Posetnica

(D. P., Litija)

M. Tine Arhar

Vis

Kaj je ta gospod?

Računska uganka

(A. V.)

$$(10 + 6 + 5) + (1 + 3 + 4) + (9 + 2) + (12 + 3 + 7 + 12 + 8 + 5 + 6) + (11 + 2) + (12 + 3 + 7 + 8 + 5 + 6)$$

Ključ: 1234567 evropsko mesto
89721011 seznam knjig
12 soglasnik

Zagoneten napis

(ABC, Št. Vid)

MGOFDČF NŠ CFDŽL ŽLŠLČNŽ

Rešitve ugank je poslati upravi do 15. maja. Izžrebana dobiva lepo knjigo.

Rešitev ugank štev. 7

1. Posetnica: Semeniški duhovnik.
2. Račun: Znak + (—) pred številom pomeni, da začni šteti abecedo spredaj (zadaj). Najdeš: Mi smo pogumni tvoji mornarji!
3. Izbiralnica: Tudi slepa kura zrno najde.
4. Rek: Vzemi črko v sredi, nato na obeh krajiščih itd.: Kdo kakor Bog?
5. Čudežni kvadrat:

6	7	3	5	4
7	5	4	3	6
4	3	7	6	5
3	6	5	4	7
5	4	6	7	3

So možni še drugi načini rešitve.

Steber

(Glonar Ivan, Celje)

a	a	a	a	a
a	a	a	c	d
d	d	e	e	g
i	j	k	k	k
l	m	n	n	n
o	o	o	o	o
p	r	r	r	r
r	r	s	v	v

1. vladar
2. denar
3. dan v tednu
4. kos
5. reka
6. sveta knjiga
7. ozvezdje
8. evropska prestolnica

Po sredi navzdol dobiš pozdrav.

Sestavljalnica

(Oto Piškur, Maribor)

- 5 soglasnik
45 svetovna reka
345 fara na Dolenskem
2345 del telesa
12345 jed

Črkovnica

(Jaka, Št. Vid)

e	g	i	t	u
o	r	ž	k	s
g	š	o	a	a
b	o	u	v	l
e	u	p	d	o

6. Odbiralnica: V 3. vrsti od zgoraj navzdol in v 4. od spodaj navzgor itd. izmenoma jemlji ter dobiš: Moj oče, ako je mo-goče, naj gre ta kelih mimo mene, vendar ne kakor jaz hočem, ampak kakor ti!

Dospelo je 17 rešitev.

Za prvo nagrado je izžreban Štrukelj Miha, za drugo Golob Peter.

Ugankarski pomenki

ABC, Št. Vid: Z ugankami sem zadovoljen ter bodo o priliki priobčene. Se priporočam!

Žane, Ljubljana: Ti si moj najpridnejši »sotrudnik«. Izmed poslanega mi je posetnica zelo všeč (skoraj sem malo podvomil, če je pristno tvoja — imam sicer hudo detektivski nos, s katerim marsikaj izvoham — toda upam, da dvom ni upravičen, kajne?). »Kraljeva pot« pa ni uporabna.

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE DRUGE,
DOMAČE IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**

V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI KONGRESNI TRG

Se priporoča pri nakupu knjig, šolskih in pisarniških potrebščin. Najboljše blago po konkurenčnih cenah.

Založba izvirnih slovstvenih del (Cankarjevi in Finžgarjevi zbrani spisi) in klasičnih prevodov iz svetovne književnosti.

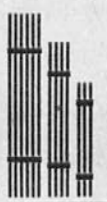
Papir šolske potrebšchine

H. NIČMAN nasl.

*Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva*

Ljubljana, Kopitarjeva 2

**SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE I.T.D.**

nudi po izredno ugodnih cenah

**KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE**
REG: Z. Z O. Z.
V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6/II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo že za pisarniško porabo ali pa LITOGRAFIJANE ozir. tiskane v BAKROTISKU za reklamne namene, prav tako tudi KLISEJE za naše oglase nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, material brezhiben, cene so umerjene, dobava točna.
Telefon 2992

JOSIP OLUP - LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško konfekcijo in modnimi potrebščinami

Trgovski prostori:

Stari trg 2, Pod Trančo 1, Kolodvorska 8

Dobra in cena

hrana

se dobi v

Zadružni kleti

Kongresni trg 2

Ljubljana

Širite list „Naša zvezda“

Ure, zlatnina,
optični predmeti

JAKOB VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36